

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlangi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske radiotelevizije, Z., koju zastupa opunomoćenica N. O. iz Odvjetničkog društva O. i H. d.o.o., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Odvjetničko društvo B. M. W. C. d.o.o. Z., zastupan po direktoru M. B., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 10. travnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/176, urbroj: 401-01/10-18-6 od 7. svibnja 2018. godine.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, povodom žalbe zainteresirane osobe, poništeno je rješenje Hrvatske radiotelevizije, urbroj: 259/18 od 15. veljače 2018. godine, te je odobreno zainteresiranoj osobi pravo na pristup preslici ugovora o distribuciji i marketingu između Hrvatske radiotelevizije i e. N. od 29. prosinca 2017. na hrvatskom i engleskom jeziku (točke I. i II. izreke osporenog rješenja).

Protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj je izjavio žalbu, te navodi da je odbio zahtjev zainteresirane osobe kojim je tražio uvid u Ugovor zaključen između društva e. N. i tužitelja, ističući da je zainteresirana osoba prije zahtjeva poslao nekoliko dopisa glavnom ravnatelju tužitelja, umjesto službenice za informiranje, te da iz teksta istih proizlazi kako podnositelj u ime svoje stranke zapravo podnosi ponudu tužitelju za retransmisiju signala HRT-a. Ugovor o distribuciji i marketingu koji je tužitelj sklopio s društvom e. N. nije informacija u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama s obzirom da se radi o dvostranom pravnom poslu o čijem sadržaju su zajednički pregovarali i sporazumjeli se tužitelj i navedeno društvo. Smatra da sukladno zakonskoj definiciji, informacija može biti podatak kao što je primjerice ugovorena cijena, ugovorene usluge, trajanje ugovora i slično, a nikako ne i sama isprava ugovora. Uz to predmetni ugovor predstavlja poslovnu tajnu i prema definiciji iz Direktive (EU) 2016./943. Europskog parlamenta i vijeća od 8. lipnja 2016. godine o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustva te poslovnih informacija (poslovne tajne) od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja (dalje: Direktiva), pri čemu se poziva na članak 2. Direktive. Napominje da je predmetni ugovor poznat samo ugovorenim stranama,

pa je tužitelj poduzeo razumne korake radi očuvanja njegove tajnosti na način da je uvid u isti onemogućio bilo kojoj trećoj osobi, te ga je označio oznakom „povjerljivo“. Izraz „povjerljivo“ u desnom gornjem kutu ugovora jasna je naznaka da je tužiteljeva namjera bila da ugovor predstavlja poslovnu tajnu te da se ne priopćava trećim osobama, pri čemu nije nevažno da ugovor sadrži i klauzulu povjerljivosti kojom su se obje ugovorne strane obvezale da neće dati ugovor na uvid trećoj strani bez pisane suglasnosti druge ugovorne strane. Ističe da je i nadzorni odbor, a isto tako i glavni ravnatelj tužitelja koji je potpisao predmetni ugovor, ovlašten odrediti i označiti određene podatke kao poslovnu tajnu. U slučaju davanja ugovora na uvid trećim osobama suprotno uvjetima koji su njime određeni, tužitelj se izlaže riziku da zbog kršenja ugovorne obveze povjerljivosti i čuvanja poslovne tajne odgovora društvu e. N. za nastalu štetu. Osporeno rješenje je proturječno s obzirom da tuženik na petoj stranici osporenog rješenja navodi „iako se u konkretnom slučaju radi o poslovnoj tajni treće osobe (zbog naznake u ugovoru „povjerljivo“) povjerenica za informiranje smatra da za traženu informaciju prevladavaju javni interesi, s obzirom da se radi o potrošnji sredstava javne ustanove“, te da javni interes za objavljivanjem informacija proizlazi iz same činjenice da se zatražene informacije uglavnom odnose na trošenje financijskih sredstava tužitelja kao tijela javne vlasti, što ne opravdava davanje na uvid čitav sadržaj ugovora niti se može smatrati da postoji interes za objavom cjelovitog ugovora samo zato što on, sadrži informaciju o trošenju javnih sredstava. Poziva se na odredbu članka 4. Zakona o hrvatskoj radioteleviziji prema kojem tužitelj obavlja i konvercijske djelatnosti te iz iste ostvaruje vlastite prihode pa s obzirom da se tužitelj ne financira isključivo od javnih sredstava nije valjan zaključak da bi informacije o raspolaganju sredstvima tužitelja po navedenom ugovoru trebale biti dostupne javnosti. Smatra netočnim navode tuženika da iz članka 2. stavak 1. Općih uvjeta distribucije međunarodnog radijskog i međunarodnog televizijskog programskog kanala programa HRT-a putem naplatnih TV platformi i izvan područja Republike Hrvatske (dalje: Opći uvjeti) koje je donio tužitelj, proizlazi da bi predmetni ugovor bio informacija od javnog interesa, odnosno da bi se tužitelj tom odredbom Općih uvjeta obvezao predmetni ugovor objaviti. U tom članku određeno je samo kako tužitelj „želi unaprijed transparentno urediti opće uvjete poslovanja vezano za distribuciju“, što je donošenjem općih uvjeta i učinio. Iz činjenice da je tužitelj objavio i opće uvjete i ostale spomenute informacije ne proizlazi zaključak tuženika da je tužitelj dužan objaviti i sam ugovor, već upravo suprotno. Tužitelj smatra da zainteresirana osoba očito zlorabljuje pravo na pristup informacijama u smislu članka 23. stavak 5. točka 5. Zakona, te da koristi sva sredstva kako bi došao do ugovora isključivo radi privatnih komercijalnih interesa svoje stranke, opterećujući tužitelja na sve moguće načine. Ističe da je društvo e. N. podnijelo kaznenu prijavu protiv odgovornih osoba društva povezanih s društvom U. M. N., koje zastupa podnositelj zahtjeva te se radi o kaznenom postupku br. KTR BTK – 509/16 pokrenutom pri Višim javnim tužiteljstvom u B. radi povrede prava intelektualnog vlasništva neovlaštenim emitiranjem programa. Prema saznanju tužitelja protiv nekih od okrivljenika podignute su optužnice a protiv nekih je i dalje u tijeku istražni postupak. S obzirom na navedeno i činjenicu da je tužitelj zainteresirana strana u tom postupku, očigledno je da se radi o vrlo osjetljivim informacijama koje se svakako imaju držati tajnima za vrijeme trajanja istražnog postupka. Poziva se na odredbu članka 15. stavak 3. Zakona kojeg citira. Predlaže poništiti rješenje tuženika i naložiti istom naknaditi tužitelju troškove ovog postupka sa zakonskim zateznim kamatama te popisuje trošak.

Tuženik se očitovao o tužbi navodeći da sama činjenica što je žalitelj zahtjevom za pristup informacijama uputio na glavnog ravnatelja, a ne na službenika za informiranje, ne može ići na štetu žalitelja, jer je u konkretnom slučaju nesporno koju informaciju žalitelj traži, kao što je nesporno da je o zahtjevu žalitelja tužitelj odlučio rješenjem iz kog je bespredmetno

u ovom stadiju postupka osporavati da zahtjev žalitelja ne predstavlja zahtjev za pristup informacijama. Neosnovani su navodi tužitelja da predmetni ugovor ne predstavlja informaciju u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona s obzirom da nije sporno da navedeni ugovor postoji kao podatak u obliku dokumenta. Poziva se na odredbu članka 247. Zakona o obveznim odnosima kojeg citira, a što se tiče pozivanja tužitelja na predmetni ugovor za kojeg tvrdi da predstavlja poslovnu tajnu prema Direktivi skreće pozornost na odredbu članka 19. Direktive prema kojoj države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s navedenom Direktivom do 9. lipnja 2018. godine, pa je slijedom navedenog dana 7. travnja 2018. godine stupio na snagu Zakon o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti (Narodne novine, broj 30/18.) kojim je u pravni poredak RH prenesena navedena Direktiva. Ugovor koji je predmet ovog postupka sklopljen je u prosincu 2017. godine pa iz tog razloga tužitelj ne može s uspjehom se pozivati na odredbe Direktive, niti odredbe Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti. Osim toga, odredbe Direktive ne mogu niti imati izravni učinak, koji stav je zauzet i u presudi Europskog suda RATTI 140/78. (od 5. travnja 1979. godine), odnosno da se prije isteka roka za provedbu Direktiva (u konkretnom slučaju 9. lipnja 2018. godine) subjekti ne mogu pozivati na izravni učinak Direktiva. U odnosu na pozivanje tužitelja na odredbu članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj 108/96., 79/07.) ističe da tužitelj niti u tužbi, a niti u osporenom rješenju ne daje nikakve konkretne razloge iz kojih bi bilo vidljivo o čemu bi se sastojale štetne posljedice i za koga, omogućavanjem pristupa ugovoru koji je predmet postupka, te neosnovano navodi da se u konkretnom slučaju radi o povredi ustavnog jamstva poduzetničke slobode. Poduzetnik koji ulazi u ugovorni odnos s tijelom javne vlasti mora biti svjestan činjenice da predmetni ugovor može biti predmet preispitivanja od strane javnosti, upravo radi ostvarenja načela transparentnosti djelovanja tijela javne vlasti. U konkretnom slučaju, na stranici četiri osporenog rješenja jasno je navedeno da ugovor ne može predstavljati samostalnu pravnu osnovu za proglašenje poslovne tajne (isti stav je zauzet i u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja: UsII-14/15 od 22. svibnja 2015. godine na stranici šest presude). Nadalje, iz stanja spisa proizlazi da u vrijeme zaključenja navedenog ugovora (prosina 2017. godine), pri tužitelju nije postojao opći akt kojim se regulira pitanje poslovne tajne (Pravilnik koji je dostavljen povjerenici za informiranje u drugostupanjskom postupku donesen je 26. ožujka 2018. godine). Točno je da se u rješenju navodi da predmetni ugovor sadrži klauzulu povjerljivosti, međutim navedena klauzula ni na koji način ne može umanjiti ili ograničiti doseg Ustavom Republike Hrvatske zajamčenog prava na pristup informacijama. Upravo poradi navedenog je u osporenom rješenju istaknuto da se u konkretnom slučaju može raditi o poslovnoj tajni treće osobe (e. N. ne i tužitelja kako isti navodi u tužbi), međutim tuženik nema ovlasti ispitivati je li strana pravna osoba pravilno označila ugovor poslovnom tajnom prema propisima te države, posebno ne u situaciji kada se prema pozitivnim propisima RH predmetni ugovor ne može smatrati poslovnom tajnom sukladno Zakonu o zaštiti tajnosti podataka, a niti je u konkretnom slučaju postojao opći akt tužitelja koji bi bio temelj za proglašenje navedenog ugovora poslovnom tajnom. Što se tiče navoda tužitelja da je navođenje ugovora između tužitelja i Vlade RH irelevantno ističe da je na stranicama četiri i pet osporenog rješenja detaljno obrazloženo da se tužitelj radi boljeg informiranja javnosti obvezao emitirati još jedan program na međunarodnoj razini, te iz citirane odredbe Zakona o HRT-u i odredbe Zakona o odnosima Republike Hrvatske s Hrvatima izvan Republike Hrvatske iz kojih nedvojbeno proizlazi da je informiranje Hrvata izvan RH od javnog interesa, osim toga u osporenom rješenju jasno je navedeno da se u konkretnom slučaju radi o potrošnji sredstava tijela javne vlasti, a što je utvrđeno uvidom u informaciju koja je predmet

postupka, pa neosnovano tužitelj navodi da iz osporenog rješenja nije razvidno radi li se u konkretnom slučaju o javnim sredstvima ili sredstvima od komercijalne djelatnosti. Naime, iz Statuta HRT-a, koji je javno dostupan na internetskoj stranici tužitelja i to iz odredbe članka 11. i 12. istog jasno proizlazi da se u konkretnom slučaju ne radi o komercijalnim djelatnostima iz članka 12. Statuta, odnosno da se djelatnost emitiranja neprogramskih kanala ima smatrati djelatnosti javne usluge, jer se konvencionalnim djelatnostima smatraju primjerice prodaja prostora za promidžbene poruke. Transparentnost je jedno od temeljnih načela postupanja HRT-a sukladno općim uvjetima, što je tuženik uzeo u obzir kao argument za omogućavanje pristupa traženoj informaciji u skladu s ovlastima iz članka 25. stavak 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Glede pozivanja tužitelja na zlouporabu prava na pristup informacijama (članak 23. stavak 5. točka 5. Zakona) poziva se na odredbu članka 115. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku ističući da tuženik u drugostupanjskom postupku ispituje zakonitost prvostupanjskog rješenja, što znači da u žalbenom postupku tuženik ispituje pravilnost prvostupanjskog rješenja od 15. veljače 2018. godine, koje je sadržavalo isključivo zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točka 2. Zakona. Tužitelj je tek u podnesku upućenom povjerenici od 4. travnja 2018. godine naveo da žalitelj zloupotrebljava pravo na pristup na informacijama, odnosno da bi omogućavanjem pristupa o traženoj informaciji mogao utjecati na vođenje sudskog postupka, pa razlozi koje nije sadržavalo prvostupanjsko rješenje ne mogu biti predmetom sudskog spora. Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu smatra da zahtjev sadrži sve podatke propisane člankom 18. ZPPI-a, potrebnim da bi javnopravno tijelo – tužitelj mogao odlučiti o zahtjevu. Neosnovani su navodi tužitelja o navodnoj zlouporabi prava budući da dostava navedenog ugovora zasigurno podliježe odredbama navedenog Zakona. Pogrešan je navod tužitelja da predmetni ugovor ne predstavlja pojam informacije u smislu članka 5. istoga Zakona to posebno imajući u vidu da je riječ o dvostranom pravnom poslu – ugovoru, kojeg je tužitelj sklopio radi obavljanja zakonom propisanih usluga po javnom natječaju, pa je očigledno ispunjena definicija iz citirane odredbe Zakona. Osim toga taj dokument se sastoji od niza ugovorenih odredbi koji čine podatke o određenim činjenicama (npr. trajanje ugovora, cijena ugovora, obveze stranaka i slično) koje zasigurno predstavljaju informaciju u smislu citirane odredbe Zakona. Pa i sam tužitelj potvrđuje u tužbi da informacija može biti podatak kao što je ugovorena cijena i slično, pa time potvrđuje da cjelokupni ugovor, koji se sastoji od niza podataka, odgovara navedenoj definiciji informacije. Predmetni ugovor se ne može smatrati poslovnom tajnom u smislu Direktive na koju se poziva sam tužitelj s obzirom da je Direktiva istog stajališta kao i ZPPI koji prepoznaje institut testa razmjernosti i javnog interesa u slučaju traženja informacije koja bi mogla predstavljati poslovnu tajnu. Predmetni ugovor ne predstavlja poslovnu tajnu zbog činjenice da je tužitelj isti označio oznakom „povjerljivo“, niti bi otkrivanjem ugovora stranke pretrpjele štetne posljedice već suprotno, otkrivanjem ugovora, tužitelj kao tijelo javne vlasti koji koristi javni novac, bio bi u mogućnosti sklopiti financijski puno povoljniji ugovor o dobivanju licencije za retransmisiju signala HRT-a izvan teritorija Republike Hrvatske. Tužitelj se objavom ugovora ne bi izložio riziku u kršenju ugovorne obveze povjerljivosti, jer bi isti postupio po odluci javnog tijela po kojoj su adresat te odluke dužni postupati, pa se tužitelj može pozvati pred društvom e. N. da je dužan dostaviti ugovor jer mu je tako bilo naloženo odlukom tuženika kao javnopravnog tijela, posebice što su pravni subjekti dužni poštivati odluke tuženika. Osim toga, društvo e. N. je trebalo biti svjesno činjenice da u konkretnom slučaju prevlada javni interes za dostavom tog ugovora jer se radi o potrošnji javnog novca, kad je ulazio u poslovni odnos s tužiteljem jer je druga ugovorna strana tijelo javne vlasti te ugovorena naknada predstavlja

javni novac nad kojim javnost ima pravo kontrole trošenja. Smatra da iz tužbe nije jasno u čemu se sastoji zlouporaba prava na pristup informaciji niti je tužitelj bilo kojim dokazom potvrdio da bi došlo do navedene zlouporabe to tim više što je zainteresirana osoba podnijela samo jedan zahtjev i tužitelja nije opterećivala velikim brojem zahtjeva. Smatra i potrebno irelevantno činjenicu da je protiv društva U. M. N. navodno podnesena kaznena prijava od strane društva e. N. radi povrede intelektualnog vlasništva, s obzirom da kaznena prijava, ako je podnesena, nema nikakve neposredne veze s pravom na pristup informacijama tj. Ugovorom koji je predmet ovog postupka. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, te kako stranke u tužbi, niti u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavak 4. ZUS-a.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, Sud ne nalazi da bi tuženik povrijedio zakon time što je poništio rješenje tužitelja te odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup zatraženim informacijama pobliže opisanim pod točkom II. izreke osporenog rješenja. Sud nalazi da je tuženik opširno i valjano obrazložio razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Iz podataka spisa proizlazi da je korisnik prava na pristup informacijama (zainteresirana osoba) 11. siječnja 2018. godine od tužitelja zatražila pristup informacijama – dostavi ugovora zaključenog između tužitelja i društva e. N., koji zahtjev je odbijen pozivom na odredbu članka 15. stavak 2. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13., 85/15., dalje: ZPPI), te temeljem u postupku prethodno provedenog testa razmjernosti i javnog interesa u smislu članka 16. istog Zakona, uz obrazloženje da je temeljem provedenog testa utvrđeno da predmetni ugovor koji je zatražen sadrži oznaku „poslovna tajna“ te da se podaci iz istog ne smiju iznositi trećim osobama. Prvostupanjsko tijelo pozvalo se u svom rješenju na odredbu članka 23. stavak 5. točka 1. istog Zakona.

Međutim, prema ocjeni ovog Suda tuženo tijelo je pravilno postupilo kada je osporenim rješenjem poništio rješenje tužitelja od 15. veljače 2018. godine te odobrilo zainteresiranoj osobi pravo na preslik predmetnog Ugovora o distribuciji i marketingu zaključenog između tužitelja i navedenog naprijed društva.

Nadalje, pravilno je stajalište tuženika da predmetni ugovor predstavlja informaciju od javnog značaja, budući je isti osnova za promociju Republike Hrvatske u inozemstvu, to posebno što se iz sredstava državne potpore (kroz obvezu plaćanja mjesečne pristojbe) osiguravaju sredstva za javne radiodifuzne usluge. Pritom treba imati u vidu da tužitelj ima status javne ustanove, koja obavlja djelatnost pružanja javnih radiodifuznih usluga, a osnivač koje je Republika Hrvatska, koja za obavljanje tužiteljeve djelatnosti osigurava samostalno i neovisno financiranje sukladno odredbi članka 1. Zakona o hrvatskoj televiziji (Narodne novine, broj 137/10., 76/12., 78/16., 46/17. i 73/17.), te se djelatnost tužitelja financira, osim komercijalnih i javnih prihoda – sredstvima mjesečne pristojbe, koja predstavlja i sredstva državne potpore (članak 33. stavak 2.), što dodatno potvrđuje osnovanost stajališta tuženika da se u konkretnom slučaju radi o informacijama za koji postoji javni interes.

Nadalje, ovaj Sud ocjenjuje da je u konkretnom slučaju pogrešno od strane tužitelja primijenjena odredba članka 16. u vezi s člankom 15. stavak 2. točkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, koje odredbe su citirane u obrazloženju osporenog rješenja tuženika.

Imajući u vidu citirani ugovor ovaj Sud ocjenjuje da se ne radi o informaciji koja bi se mogla svesti pod ograničenja u smislu naprijed citirani odredbi članka ZPPI-a s obzirom da navedeni ugovor koji je zaključen između tužitelja i navedenog društva iako sadrži oznaku „povjerljivo“ ne predstavlja poslovnu tajnu u smislu članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj 108/96.) prema kojoj odredbi je poslovna tajna podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osnove, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Pritom se napominje da je stavkom 2. navedenog članka Zakona propisano da se općim aktom ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije priopćavanje nije razložno protivno interesima te pravne osobe. Nije sporno da predmetni ugovor sadrži klauzulu „povjerljivo“, međutim isti ne predstavlja poslovnu tajnu niti u smislu odredbi Zakona o zaštiti tajnosti podataka, a niti u skladu sa općim aktima tužitelja, pri čemu je za istaći da je Pravilnik o poslovnoj tajni tužitelja donesen 26. ožujka 2018. godine, dakle nakon zaključenja predmetnog ugovora (koji ugovor je zaključen u prosincu 2017. godine), pa pravilno navodi tuženik da se u odnosu na isti ugovor ne mogu primijeniti odredbe tog Pravilnika. Iz istog razloga u konkretnom slučaju se ne mogu primijeniti niti odredbe Direktive (EU) 2016./943. Europskog parlamenta i vijeća od 8. lipnja 2016. godine na koju se poziva tužitelj (Direktiva o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustava te poslovnih informacija – poslovne tajne od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja), s obzirom da je odredbom članka 19. iste propisano da države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s navedenom Direktivom do 9. lipnja 2018. godine. Iz navedenog razloga nije moguće primijeniti niti odredbe Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti (Narodne novine, broj 30/18.), kojim je u pravni poredak RH prenesena navedena Direktiva. Stoga Direktiva ne može imati izravan učinak kako to pravilno navodi tuženik u odgovoru na tužbu.

Tužitelj je pravna osoba koja ima status javne ustanove (članak 1. stavak 1. Zakona o Hrvatskoj radioteleviziji – Narodne novine, broj 137/10., 76/12., 78/16., 46/17.) čije je financiranje uređeno ovim zakonom. Tužitelj obavlja djelatnost pružanja javnih radiodifuznih usluga. RH za navedenu djelatnost tužitelju osigurava financiranje kako je to propisano odredbom članka 3. navedenog Zakona te članka 33. stavka 1. istog Zakona. Stoga glede rada tužitelja pa i zaključenja ugovora s pravnim osobama egzistira načelo transparentnosti djelovanja istog kao tijela javne vlasti.

Nadalje, Sud ne nalazi u konkretnom slučaju zlouporabu prava na pristup informacijama od strane zainteresirane osobe u smislu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a niti je kako to navodi i tuženik moguće utvrditi da bi dostava informacije bilo od utjecaja na neovisno i nepristrano vođenje kaznenog postupka na što se poziva tužitelj.

Poradi svega naprijed izloženog, imajući u vidu zahtjev zainteresirane osobe, te podatke spisa predmeta, ovaj Sud smatra da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim, niti iz razloga koje tužitelj navodi u tužbi budući je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, te je upravo primjenom odredbe članka 16. ZPPI-a pravilno zaključio da predmetni ugovor može biti predmetom zatražene informacije.

Odluka o trošku donesena je temeljem odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a riješiti kao u izreci.

U Zagrebu, 10. travnja 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.